

kožom, pojavili su se mnogi drugi zdravstveni problemi za koje do tada nisam niti čula. Nestalo je djevojačkog poleta. Život mi se nije činio ništa boljim nego prije. Moja ondašnja stvarnost bijaše mnoštvo problema, brige s učenjem, a najviše briga za svaki centimetar u struku, te kako količinski smanjiti obroke...

Ludilo - sve sam manje vremena imala za zajedničku zabavu i prijatelje. Istina da sam imala bolje ocjene, ali sve više sam se osjećala osamljenom. Nisam znala kako sa svim tim na kraj. Obratila sam se Bogu – jedinoj svojoj pomoći. Predala sam se potpuno Njemu i često sam znala moliti: “Bože spasi me, pomoz mi, nemoj me ostavljati samu”! Molila sam Kronicu Božjeg Milosrđa i to me spasilo!

Pored svega toga ostala sam ravnodušna na savjete drugih. Kada bi mi neki govorili da sam premršava, primala sam te riječi kao pohvalu i bila sam nekako sretna što imam super stas. Bila sam na rubu anoreksije – a možda sam već tada bila bolesna? Jednog dana doživjela sam šok i naglo se počela brinuti za svoje zdravlje. Nalazi krvi bili su katastrofalni. Shvatila sam što sam učinila sa sobom. Sve je to bilo protiv Božjeg plana sa mnom. Gospodin Bog mi je darovao život i u perspektivi budućnosti dar majčinstva, a ja sam sve to htjela uništiti...

Sada to shvaćam, no, nažalost moram platiti visoku cijenu svojih postupaka. Dugo sam vremena morala uzimati lijekove, ali teško je bilo vratiti onu djevojačku radost i polet. Ipak, ima nade da će sve biti dobro. Prema mišljenju liječnice sad sam medicinski zdrava, ali o meni ovisi kako ću dalje. Ukoliko se ne budem posebno brinula za svoje zdravlje i primjerenu prehranu, sve mogu ponovno izgubiti. Molim neprestano! Želim jednog dana biti majka, želim roditi zdravu djecu, ako to bude volja Božja. Učim poštivati sve što Bog daje i činim sve da se dobro i pravilno hranim. Nije lako narediti sebi da nakon duge “noći” iziđeš na svjetlo... Čudno, ali istinito - sama sam sebi učinila takvo zlo.

Danas znam kome zahvaljujem što sam još živa i tko mi vraća vjeru u život. Znam - mogu biti sretna – ali samo s Bogom! Želim svojim slučajem i iskustvom upozoriti djevojke, želim ih zamoliti: ne budite naivne, ne nasjedajte lažnim porukama kreatora mode, ‘fotkama’ mršavih i izgladnjelih manekenki... Sve je to prividan i umjetan svijet. Bolestan svijet! Sve je to laž! Prava ljepota je u tome da se znamo darivati jedni drugima. Željela bih, o kako bih samo željela svima, a posebno mladima da postanu svjesni da je najvažnije tko smo, a ne kako izgledamo.

Ana

Pročitaj i daruj drugima!  
**Svjedočanstva**

preuzeto iz katoličkog časopisa „Ljubite jedni druge“

Odgovara i uređuje: vlč. Hrvoje Poljak,  
župnik župe sv. Filipa i Jakova ap.  
NOVI VINODOLSKI

## Taknulo me Božje Milosrđe!



Veliko pouzdanje u Božje Milosrđe rodilo se u meni nakon što sam pročitala *Dnevnik* sestre Faustine. Brzo sam naučila moliti Kronicu Božjeg Milosrđa i poticala cijelu obitelj da je moli. Nastojala sam Kronicu moliti svakodnevno. A uskoro sam spoznala i njenu snagu. Moj otac nije išao u crkvu, a trudio se, uz to, odvratiti od nje i druge. Bojao se svećenika, čak ih i prezirao. Zato sam se uvijek bojala za njegovo spasenje. Vapila sam Milosrdnom Bogu za samilost nad bijednim grešnikom.

Jednog se dana tatino stanje, bio je kronično bolestan, tako jako pogoršalo da je završio u bolnici. Nisam znala, jer nismo živjeli zajedno. Kada sam navečer, kao i obično, molila Kronicu, osjećala sam unutaraju potrebu molit je neprestano, bez prekida. Moram priznati da sam se strašno prepala, jer nešto slično nikada mi se prije nije dogodilo. Teško je reći koliko sam puta izmolila Kronicu Milosrdnom. Izgubila sam pojam o vremenu. Završavala sam jednu i započinjala drugu. Molila sam do trenutka dok nisam čula glas: „Dosta je”. Pomislila sam tada na svog tatu. Kako sam kasnije saznala, umro je spokojno u snu, u bolnici. Pred samu smrt, svećenik mu je udijelio bolesničko pomazanje. Da je tata bio doma nikada ne bi na to pristao.

Bog je vrlo milostiv i milosrdan, ljubi nas iznad svega. Prolio je Krv Sina Svoga za naše spasenje od vječnog prokletstva. Samo čeka da mu grešnici dođu, da mu se vrata. Za sve što imam, Gospodine, od Tebe i Tvoje ljubljene Majke, od srca zahvaljujem! Potičem sve koji imaju bilo kakav težak problem da se okrenu molitvi Kronicice Milosrdnom Isusu.

Marija

## ***S krunicom u ruci***

*Trebalo je da doživim vlastito trpljenje kako bih sve mogla razumjeti i da Krunica Božjeg milosrđa postane moja svakodnevna molitva.*



Imala sam jedva 20 godina kada mi je umrla mama. Još iz djetinjstva pamtim kako smo zajedno išle u crkvu i kako me mama učila da moram biti dobra i pomagati bližnjima. Nismo bili imućni, ali ona je uvijek znala pronaći nešto što bi mogla dati potrebnima. Još mi je pred očima slika kako rano jutrom prebire zrnca svete krunice.

U crkvi smo često stajale pred slikom Majke Božje Čestohovske. Voljela sam gledati Njezino lice. Osjećala sam da me moja mama želi predati toj drugoj Majci.

Do crkve je bilo tri i pol kilometra. Usprkos brojnim obvezama mama je vrlo često išla u crkvu. Nisam to posve razumjela.

Godine 1975., mama je teško oboljela. Imala je zloćudni tumor i čekala je tešku operaciju. Ostala joj je, možda, godina života. Kako su mjeseci prolazili tako se bolest pogoršavala, a trpljenje raslo.

Bio je Veliki petak. Nitko u blizini nije imao auta, a mama je poželjela otići u crkvu. Sjela je u autobus. Sumnjam da se oslanjala na vlastite snage da bi prevalila taj put. Nosila ju je snaga vjere da će s Kristom moći učiniti i taj napor. Željela je sjединiti vlastito trpljenje s Isusovim. Teško je reći što je osjećala. Sigurno je bila svjesna da joj je to posljednji odlazak u crkvu. Povratak kući bio je pravi križni put. Svakih je nekoliko metara morala zastati kako bi došla do zraka. Ali bio je uz nju i njezin »Cirenac«. Bila je to njezina šogorica koja ju je pratila.

Došao je posljednji dan travnja. Vidjela sam kako moja iscrpljena mama svako malo pogledava prema vratima kao da nekoga iščekuje. Domalo je došla šogorica i počele su moliti Krunicu Božjeg milosrđa. Osjećala sam se beznadno i nisam se uključila u molitvu... Nisam tada razumjela...

Nakon molitve, mama se uspravila, štoviše, zamolila je da joj pomognemo ustati. Poslušno smo je uzeli pod ruke, a mama je nemoćno

opirući se na svoje snage zakoračila nekoliko koraka...Kamo je htjela? Nismo znali. Ukratko se pokazalo da je išla ususret Milosrdnom Isusu... Na polovici sobe počela je padati, a mi smo je uspjeli zadržati i položiti na pod i pod glavu joj staviti jastuk. Ušnula je tako tiho, tako obično... Bio je sat Milosrđa.

Često se mislim vraćam u taj trenutak pred više od 30 godina i vjerujem da se njezina žrtva svidjela Isusu, da je On sâm došao po nju i priveo njezinu dušu u vječno kraljevstvo.

Morala sam puno toga proživjeti i osjetiti okus trpljenja kako bih sve to razumjela, i da konačno, Krunica Božjeg Milosrđa postane svakodnevna molitva meni i mome mužu. Prigrllila sam je i zavoljela. Željela bih da tu molitvu prihvate i moja djeca, kao i to da mi ona bude suputnicom u posljednjem satu mog života.

Danas, poput svoje majke, bolujem i sama od zloćudnog tumora. Zahvaljujem Bogu za svaki darovani dan i molim za jakost i strpljivost u podnošenju trpljenja sve do posljednjeg daha.

*Agneza*

*„Kćeri moja, potiči duše na molitvu ove krunice koju sam ti dao. Po molitvi ove krunice rado ću dati sve što se od mene bude tražilo.“*

*Isus sestri Faustini (Dn 848)*

## ***Mislila sam da sam debela...***

*Želim svojim slučajem i iskustvom upozoriti djevojke, želim ih zamoliti: ne budite naivne, ne nasjedajte lažnim porukama kreatora mode, 'fotkama' mršavih i izglednijih manekenki... Sve je to prividan i umjetan svijet. Bolestan svijet! Sve je to laž! Prava ljepota je u nama samima...*

Uvijek sam bila živahna djevojka, puna radosti. U jednom razdoblju počela sam se mijenjati. Strogoćom prema samoj sebi htjela sam riješiti neke probleme. Mislila sam da ću sama uspjeti. Da ću tako naučiti mijenjati sebe i svijet oko sebe. Problemi su me prerasli. Duboko sam proživljavala sve što se zbivalo u kući, osobito svađe, sakrivanje rana ...

Uza sve to kao i ostale djevojke moje vršnjakinje – smatrala sam da sam debela. Počela sam s kurama mršavljenja. Postupno sam upoznavala i tužne strane svog pothvata, ali nisam odustajala od zamišljenog plana. Jako sam smršavila pa mi je počela ispadati kosa, imala sam probleme s noktima,